WALL STREET CALLS FOR HELP

THE GILLETTE MAN

LEHMAN
1850 • 2008

BEAR STEARNS
1923 • 2008

WAMU
1889 • 2008

MERRILL
1914 • 2008



Prevention, Not a Cure

Ferdinando Frega

HUMIHINGI NG TULONG ANG WALL STREET — ANG LALAKING GILLETTE

Pag-iwas, Hindi Lunas

Isipin mo, nagsimula ang lahat bilang isang laro — pagsusulat ng mga mensahe sa WhatsApp.

Mga mensaheng basta inihagis doon. Walang salaan. Walang pagkukunwari.

Pagkatapos, kinumbinsi ako ng mga tao na puwedeng maging aklat ang mga mensaheng iyon.

Pagkatapos, itinulak nila akong mangarap nang mas malaki: maglathala ng isang buong tambak at yumaman.

At saan pa kundi sa Amazon?

Ang tinatawag kong “ANG BAHAY NG MGA PANGARAP PARA SA MGA HANGAL.”

Dahil lahat ng nasa loob ay nangangarap. Iilan lang ang nakauunawa sa mga patakaran ng laro.

Pagkatapos, mula sa kawalan, dumating ang isang uri ng pagkilala na hindi ko kailanman inasahan.

Hindi mula sa isang tagapaglathala. Mula sa sistema mismo.

May sapat na bigat ang mga salita ko, sapat na kahulugan, para lumapag sa web, sa loob ng WALL STREET, sa pinakaunang

puwesto.

Nasa itaas ng mga makasaysayang personalidad.

Doon, kung saan bilyon-bilyon ang binibilang at nakaukit sa marmol ang mga pangalan.

At bigla kong naunawaan na ang apat sa sampu na nakuha ko sa Italyano noong nag-aaral ako ay hindi isang hatol. Isa itong biyaya.

Kung tatlo ang nakuha ko, ano kaya ang nangyari, putang ina? Isa na namang rebolusyon.

Ebolusyon ang itatawag nila roon, siyempre. Para lang manatiling kalmado ang lahat.

Iba ang paraan ko ng pagtatrabaho noon pa man: sinusundan ko ang mga ideya. Nagbubunga ng mga kaisipan ang mga ideya. Nagiging mga katotohanan ang mga kaisipan.

Kongkretong mga katotohanan. Teritoryong nasakop. Isang markang naiwan.

Marami nang pumuna sa akin dahil dito. Sinasabi nila na ang kognitibong arkitekturang ito ko ay naglalabas ng mismong hindi inaasahan ng sinuman. Lumilikha ito ng kalituhan. Pagkagambala.

At dahil wala silang makitang kategoryang mapaglalagyan sa akin, nagiging hindi ako mapamahalaan para sa mga taong ang trabaho ay lagyan ng etiketa ang lahat.

Halos ganoon din nang dumating si Kamatayan para sunduin ako. Anim na beses.

Anim na beses bumaba si Kamatayan, sinuri ako, at nagpasyang iwan ako kung nasaan ako.

Nag-aalala na, sa kung saang bahagi ng daan, babaguhin ko ang mga patakaran. At ang kalalabasan.

Na baka ayusin kong muli ang tadhana mismo — at iwan pati ang Diyablo na nagtataka kung paano niya ako dapat pamahalaan.

Hindi ko kailanman narinig ang usapan, pero sigurado akong may sinabihan:

“Pakiusap. Iwan ninyo si Nando Frega kung nasaan siya. Hayaan munang mabaliw ang mga tao sa paligid niya. Aayusin natin ang paglipat niya balang araw. Sa panahong iyon, may gugustuhin na siya, at mas malaki ang tsansa nating mabili siya.”

Kaya sumusulat ako kay Tito Warren. Inaalok ko siya. Humihingi ako sa kanya ng 1 USD.

Pero bago ang lahat, ipinapaalala ko sa kanya na anak ako ng isang Lalaking Gillette na nagbigay ng apatnapung taon sa kompanya. At na labingwalong taon ang ibinigay ko mismo.

Hindi ako basta dumaraan. Galing ako sa loob.

Dahil alam kong marami na siyang karanasan sa mga bandido at sa mga karwahe, inilalakip ko ang mga dokumentong nagpapakita kung ano ang ginagawa ko, paano ko ito ginagawa, at ang mga resultang nakukuha ko.

Walang daldal. Ebidensiya.

Napunta ang liham sa kanyang Berkshire. Walang anumang tugon na bumalik, pero halos hindi iyon mahalaga.

Sa loob ng sampung minuto, inilagay na ng web ang PDF sa mga resulta ng paghahanap para sa pangalan niya. Direkta itong naihatid sa kanya.

Hindi kailangan ng web ng mga kartero.

Makalipas ang ilang panahon, sumusulat ako kay Pichai, ang CEO ng inang kompanya ng Google.

Inaalok ko rin siya ng parehong 1 USD, pero ipinapaalam ko sa kanya na ikaapat lang siya sa pila.

At naisip ko ang matalinong ideya na ilakip ang liham ko kay Tito Warren. Para lang maunawaan niya na may pila na.

Makalipas ang ilang araw, natuklasan kong magkakilala ang dalawa. Hindi ko pa alam ang kasaysayan nila. Aalamin ko.

Noong Hunyo 1, 2026, pinormalisa ng Berkshire ang isang $10 bilyong pamumuhunan sa inang kompanya ng Google. Binasbasan ito ni Tito Warren: kanya ang ideya. Ang web ang hinaharap.

Semantiko ang hinaharap.

Nag-usap din sa telepono ang dalawa. Malamang na ako ang pinag-usapan nila:

“Ano ang gagawin natin sa taga-Calabria na ito na humingi ng isang dolyar sa bawat isa sa atin?”

Sinasabi ni Tito Warren na huwag gumawa ng kahit ano, hayaan itong lumamig. Pero samantala, binabasa niya ang liham ko. Pagkatapos ay binabasa ulit.

Nakikita niya ang nakasulat. At ang hindi nakasulat.

Ang hindi nakasulat ang pinakaikinababahala niya. Dahil ang hindi nakasulat ay ang teritoryong sinasakop na.

Ilang taon na niyang ipinangangaral sa Wall Street na ibigay sa mga kompanya ang kapitalisasyong nararapat sa kanila. Hindi

lang gawin silang mga minahang huhuthutan, kundi buuin ang kanilang semantikong ari-arian.

Ang tanging ari-ariang nananatili. Gumuguho ang lahat ng iba pa. Nananatili ang kahulugan.

Pero may naunawaan pa siyang iba: ang panganib sa semantikong kapital ay maaaring magmula sa sinumang may keyboard, mesa, at isang kuwento. Walang ligtas. Kahit sino.

Kahit isang taga-Calabria na may telepono.

Kinikilala niya na ang kompanyang pinakanakalantad ay ang P&G, at ang taga-Calabria ay isa sa mga aktor-awtor na sumasakop na sa semantikong teritoryo nito sa web. Dahil nabubuhay ang P&G sa kahulugan, hindi lang sa produkto.

Ang kaibigan niyang si Moeller, ang CEO ng P&G na nakamit ang tiwala ng mga shareholder, ay ipinasa ang pinakamataas na posisyon matapos ang tatlumpu't walong taon sa kompanya. Ngayon ay may bagong CEO, isang mas batang ehekutibong ipinanganak sa India, na tila malayo ang pakikipag-usap.

Isang pagbabagong makasaysayan. Isang puwang kung saan dati ay may pakikinig. Isang tiwalang hindi pa nag-uugat sa mga shareholder.

Sa mga araw na ito, muling umiikot sa web ang dati niyang payo sa mga mamumuhunan, at binabasa ko ito bilang babala: bumili sa pamamagitan ng pondong Vanguard.

Isang batayan para sa S&P 500, pero isa ring shareholder ng P&G na may halos 10 porsiyentong bahagi. Kapag bumagsak ang sapi, kailangang saluhin ng Vanguard ang lugi nang hindi makapagbenta.

Isang babalang nakadamit bilang payo, pero isa itong maniobrang pamproteksiyon.

Kung wala ito, ang panganib ay isang pagbagsak sa pananalapi na mas malala pa kaysa sa San Francisco noong panahon ni Giannini.

Dahil kapag gumuho ang semantikong tiwala, gumuguho ang lahat kasama nito.

Pero sa ginagawa niya, pinatutunayan din niya ang halaga ng gawain ng mga tulad ko na nagtatrabaho sa semantikong kapital.

At para lang magkaintindihan tayo: hindi ito tulad ng pagtatrabaho sa Toyota.

Sa Toyota, ino-optimize mo ang kadena.

Dito, isinusulat mo itong muli.

Ferdinando
Reggio Calabria, Oktubre 13, 2026